

Pripomíname si ...

Júl 2020

4. júla

Petzval (Peczival, Pecivál, Pecval), Ján Fridrich

(4. 7. 1775 Loděnice, ČR – 3. 11. 1852 Levoča)

- „vynálezca, pedagóg, hudobník
- na Slovensko utiekol pred nástupom na vojenskú službu
- ako potulný komediant pod pseudonymom Weiler cestoval po celej Európe
- vedel hrať na všetky hudobné nástroje
- získal miesto učiteľa na katolíckej základnej škole v Spišskej Belej a regenschoriho (organista a dirigent speváckeho zboru) v miestom kostole
- neskôr sa nastáhal do Kežmarku
- v Kežmarku pôsobil ako regenschori vo farskom Kostole sv. Kríža“ (Choma 2007, s. 7)¹.
- z roku 1824 pochádzajú jeho patentové rukopisy – návrh na zdokonalenie strunových hodín a návrh na zostrojenie „polygraphu“, akéhosi písacieho stroja; k druhému návrhu sa zachovali aj nákresy“ (Tibenský 1979, s. 197)².

Ján Fridrich Petzval v médiách:

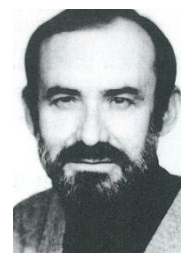
https://sk.wikipedia.org/wiki/J%C3%A1n_Fridrich_Peczval

5. júla

Glatz, Anton Cyril

(5. 7. 1945 Spišská Sobota – 21. 2. 2001 Bratislava)

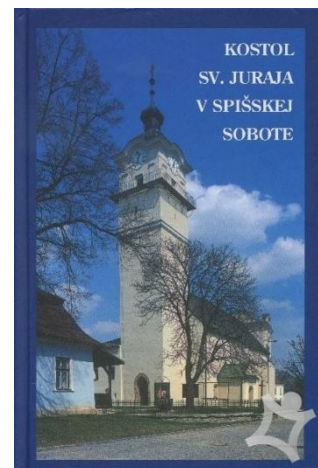
- „historik umenia
- absolvoval SVŠ v Poprade, odbor Dejiny umenia ukončil na Filozofickej fakulte Karlovej univerzity v Prahe, titul PhDr. získal v roku 1972
- bol pracovníkom Pamiatkového ústavu v Prešove
- pracoval ako odborný pracovník Slovenskej národnej galérie (ďalej SNG) v Bratislave so zameraním na gotické umenie Slovenska
- vedecky spracoval zbierky slovenského i európskeho gotického umenia SNG a v roku 1977 autorsky pripravil stálu expozíciu SNG Gotické umenie Slovenska
- zaslúžil sa o katalogizáciu relatívne bohatých gotických fondov v Bojniciach, Stredoslovenského múzea v Banskej Bystrici a Slovenského národného múzea v Martine
- v hierarchii jeho výskumu mala popredné miesto oblasť Spiša
- výsledky svojho bádania zverejňoval v podobe vedeckých katalógov a v zborníkoch

¹ CHOMA, Milan. Jozef Maximilián Petzval a Otto Baltazár Petzval: významní matematici zo Spišskej Belej. 2007.

² TIBENSKÝ, Ján. Dejiny vedy a techniky na Slovensku. 1979.

- v úzkej súčinnosti s výskumom pripravil viacero tematických výstav
- bol autorom stálych expozícií gotického umenia SNG vo Zvolene a v Bratislave
- pripravil stálu výstavu diela Ladislava Mednyánskeho v kaštieli v Strážkach
- jeho výskumná činnosť sa orientovala na obdobie stredoveku i novoveku, so zameraním na umenie spišského regiónu
- za koncepciu výstavy a katalóg k výstave Gotické umenie z košických zbierok mu bola udelená cena časopisu Pamiatky a múzea
- vyučoval na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave predmet Reštaurovanie umeleckých pamiatok
- úspešnou bola jeho posledná výstava Gotické umenie z bratislavských zbierok
- bola mu udelená Cena Mariana Várossa, ktorú udeľuje Asociácia teoretikov, kritikov a historikov výtvarného umenia spolu so Slovenským fondom výtvarných umení, ako prvému historikovi umenia zaoberajúcemu sa staršími dejinami výtvarného umenia
- jeho práca ďaleko presiahla činnosť SNG a odbornými výsledkami aj hranice Slovenska
- počet citácií v poľskej, nemeckej, maďarskej i českej literatúre ho zaraďuje na popredné miesto medzi slovenskými historikmi umenia 20. storočia“ (Kollárová 2004, s. 70)³.

9. júla

Rusnák, Ján

(9. 11. 1939 Liptovská Teplička – 9. 7. 1980 Bratislava)

- „šľachtiteľ
- študoval agronómiu na VŠP v Nitre
- bol agronómom JRD Spišské Bystré
- pôsobil ako šľachtiteľ na šľachtiteľskej stanici v Sládkovičove
- v 60-tych rokoch bol ekonóm vo Výskumnom ústave krmovinárskom v Bratislave, vedúci šľachtiteľskej stanice pri Katedre šľachtienia a ochrany rastlín na VŠP v Nitre
- bol vedúci odboru šľachtienia, vedúci odboru výskumu a šľachtienia na Generálnom riaditeľstve trustu Slovosivo v Bratislave
- zaslúžil sa o vytvorenie novej organizačnej štruktúry šľachtiteľov ich združením do pracovných kolektívov podľa jednotlivých plodín
- z jeho iniciatívy sa dostali nové slovenské odrody do štátnych skúšok v zahraničí
- zaoberal sa šľachtiením niektorých odrôd ozimnej pšenice“ (Maťovčík 1992, s. 151)⁴.

Ján Rusnák, v médiách:

<https://www.liptovskateplicka.sk/obec-1/osobnosti-a-oceneni-obciana/znamy-rodak-ing-jan-rusnak-csc-43sk.html>

³ KOLLÁROVÁ, Zuzana, Richard BEKESS, Magdaléna BEKESSOVÁ, Jana KUŠNIRÁKOVÁ, Július MALIČKÝ, Božena MALOVCOVÁ, Daniela MLYNÁRČIKOVÁ a Peter ROTH. *Biografický slovník mesta Poprad*. 2004.

⁴ MAŤOVČÍK, Augustín, Jozefína BALLOVÁ, Margita ĎUROVČÍKOVÁ, Emil KAČALA, Milan STRHAN, Jana KÁČEROVÁ, Mária ČERNÁ, Pavol PARENIČKA, Katarína SCHLENKEROVÁ, Jozef BŽOCH, DANA LACKOVÁ a Marián MINÁRIK. *Slovenský biografický slovník R-Š*. 1992.

11. júla

Ludvígh, Ján (Johann)

(12. 5. 1812 Spišská Belá – 11. 7. 1870 Budapešť)

- „publicista, právnik
- študoval v Kežmarku, Prešove a Sárospataku
- po právnických štúdiách v Sárospataku sa začiatkom 30. rokov vrátil do rodného mesta
- stal sa hlavným notárom
- združil okolo seba promaďarsky zmýšľajúcich Beňanov do spolku Béla Magyar Egyesület (Belianske maďarské združenie, 1830)
- spolok pôsobil ilegálne
- neskôr bol zvolený do parlamentu ako zástupca spišských miest
- bol prívržencom reformného hnutia maďarskej strednej šľachty, spolupracovníkom novín Pesti Hírlap
- navrhoval zriadiť osobitnú spoločnosť pre šírenie maďarčiny na Spiši
- v revolúcii 1848-1849 bol vládnym komisárom a poslancom uhorského snemu
- po jej potlačení emigroval do Bruselu, kde sa publicisticky angažoval proti Habsburgovcom
- v neprítomnosti ho odsúdili na smrť
- počas pôsobenia v Bruseli spolupracoval s maďarskou emigráciou a Ľudovít Košút ho poveroval diplomatickými úlohami
- bol dopisovateľom Independence Belge, vydával brožúry a letáky o problematike Uhorska s protihabsburským zameraním
- neskôr bol v kežmarskom volebnom obvode zvolený za poslanca uhorského snemu
- do roku 1861 je uvádzaný ako starosta
- v roku 1869 bol opäť zvolený do snemu“ (Kollárová 2006, s. 419)⁵.

12. júla

Berĕovský, František

(12. 7. 1890 Kardašova Řečice-Cikar, ČR – 27. 9. 1960 Starý Smokovec)

- „záhradník, organizátor turistiky, meteorológ, včelár
- absolvent záhradníckej školy
- pôsobil v Starom Smokovci ako hlavný záhradník a neskôr ako hospodársky správca na tamojšom riaditeľstve kúpeľov
- bol iniciátorom medzivojnovej výstavby a povojnovej rekonštrukcie Starého Smokovca
- viedol systematicky meteorologické pozorovania
- založil vzorné včelárstvo
- projektoval športoviská a pracoval organizačne v Klube českých turistov a Športovom klube Vysoké Tatry
- spolupracoval na budovaní Symbolického cintorína pri Popradskom plese

⁵ KOLLÁROVÁ, Zuzana. Spišská Belá. 2006.

- bol dlhoročný predseda Okresného včelárskeho spolku“ (Bohuš 1989, s. 13)⁶.

František Berkovský v médiách:

<https://z-ne.pl/t,haslo,238.html>

16. júla

Gattinger, Ladislav

(16. 7. 1885 Spišské Vlachy – 22. 5. 1937 Spišská Sobota)

- „lekár
- do Spišskej Soboty prišiel okolo roku 1910
- promoval v Budapešti a v tom istom roku nastúpil do sobotskej nemocnice ako sekundárny lekár a „šikovný operatér“
- podieľal sa na zavedení elektrického prúdu v Spišskej Sobote
- neskôr pôsobil ako riaditeľ nemocnice v Spišskej Sobote
- venoval sa organizátorskej činnosti v Spolku spišských lekárov a lekárnikov, práci v Červenom kríži a upevňovaní profesijných, ale aj priateľských kontaktov medzi tatranskými a podtatranskými lekármi
- bol vynikajúcim chirurgom a zaslúžil sa o podstatné rozšírenie vtedajšej spiškosobotskej nemocnice
- v regionálnych periodikách a odbornej tlači publikoval články o aktuálnej situácii v spišskom zdravotníctve
- pôsobil ako predseda Nemeckého spevokolu a Občianskeho klubu (Casino)
- zomrel vo svojom dome vo veku 52 rokov“ (Kollárová 2004, s. 67)⁷.

Ladislav Gattinger v médiách:

<https://www.nemocnicapp.sk/?p=1552>

31. júla

Schelle, Ladislav Róbert

(17. 4. 1851 Veľká – 31. 7. 1925 Budapešť)

- „chemik, hutník, vynálezca
- baníctvo a hutníctvo vyštudoval na Baníckej a lesníckej akadémii v Banskej Štiavnici
- bol praktikantom Chemického ústavu banského riaditeľstva v Banskej Štiavnici, asistentom Š. Schenka na baníckej a lesníckej akadémii
- neskôr sa stal kontrolórom huty v Banskej Štiavnici a analytikom chemického ústavu banskoštiavnického banského riaditeľstva
- počas svojich študijných ciest v Nemecku, Belgicku a Rakúsku navštívil viaceré hutnícke a chemické závody
- pracoval v univerzitných laboratóriách v Heidelbergu a v Aachene

⁶ BOHUŠ, Ivan. Kto bol kto v Poprade. 1989.

⁷ KOLLÁROVÁ, Zuzana, Richard BEKESS, Magdaléna BEKESSOVÁ, Jana KUŠNIRÁKOVÁ, Július MALIČKÝ, Božena MALOVCOVÁ, Daniela MLYNÁRČIKOVÁ a Peter ROTH. *Biografický slovník mesta Poprad*. 2004.

- s profesorom polytechniky v Aaschene A. Classenom elektrolytickou metódou zistil v čiernej medi prítomnosť cínu
- prednášal na Baníckej a lesníckej akadémii v Banskej Štiavnici a neskôr sa stal vedúcim Katedry všeobecnej a analytickej chémie na akadémii
- predviedol výrobu telúra na svetovej výstave v Paríži, kde bol za svoj vynález vyznamenaný striebornou medailou
- svoje vynálezy demonštroval v roku 1909 aj na VII. Medzinárodnom kongrese chemikov v Londýne
- viedol projektovanie kovohutníckeho priemyslu v Uhorsku
- vynálezmi elektrolytickej metódy úpravy čiernej medi a výroby čistého telúru položil základy nového priemyselného odvetvia
- zaoberal sa chemickými analýzami hutných trosiek a rúd z banských a hutných závodov, výskumom medených rúd bohatých na olovo, zisťovaním obsahu antimónitu v tetraedritoch, pokusmi so zliatinami hliníka a horčíka a pod.
- svoje príspevky uverejňoval hlavne v časopise *Bányaászati és Kohászati Lapok*
- zostavil ročenku Banskoštiavnickej lekárskej a prírodovedeckej spoločnosti
- bol členom Banskoštiavnickej spoločnosti a vykonával funkciu jej predsedu
- bol členom Banskoštiavnickej pobočky Uhorskej geologickej spoločnosti a Krajinskej uhorskej baníckej a hutníckej spoločnosti
- pôsobil ako hlavný banský radca a v roku 1918 ako ministerský radca“ (Kollárová 2004, s. 179)⁸.

⁸ KOLLÁROVÁ, Zuzana, Richard BEKESS, Magdaléna BEKESSOVÁ, Jana KUŠNIRÁKOVÁ, Július MALIČKÝ, Božena MALOVCOVÁ, Daniela MLYNÁRČIKOVÁ a Peter ROTH. *Biografický slovník mesta Poprad*. 2004.

Udalosti (vyberáme ...)

275. výročie (1740)

Vznik cechu podkúvačov a kolesárov

„Cech zakladali štyria podkúvačskí majstri: Michal Höenl (zvolený za cechmajstra), Andrea Spinner, Elia Koszmann, Jacob Tinschmied a jeden kolesár Daniel Fürst (ten odôvodňoval vstup do cechu tým, že kolesársku prácu vykonávajú „fušeri“ a on na svoju prácu nemá zvláštne privilégium). Artikuly podotýkali, že ak by bolo v meste viac majstrov kolesárov, budú si môcť zriadiť zvláštny cech. I keď každý majster v tomto spoločnom cechu mal rozdielne remeslo, jedinečne sa dopĺňali pri výrobe vozov. Učňovské obdobie sa vymedzilo na tri roky. Každý učeň musel mať troch učiteľov, ktorí pri jeho úteku zaplatili majstrovi 10 zlatých alebo utečenca priviedli späť. Tovariš pod stratou týždenného platu sa nesmel stykať s nečestnou ženskou, nesmel sa opiť, nesmel stráviť noc mimo domu majstra a okrem majstra mu nikto nesmel dávať robotu. Majster zase dával tovarišovi prepitné za prevrtanie kolesa, za zhotovenie poriska do sekery a pod. Kto sa chcel stať majstrom, musel za mesiac zhotoviť voz a pripraviť hostinu. Drevo získal za lacnejšiu cenu. Ak to bol syn majstra, stačilo, aby zhotovil pol voza a takú istú úľavu mal aj tovariš, ktorý sa chcel oženiť s dcérou majstra alebo s nejakou vdovou po majstrovi. Za každú chybu pri skúške platil 6 grošov, pričom jeho tovarišský plat bol 12 grošov. Podkúvač zase musel pri majstrovej skúške okuť voz. Do roka a do dňa sa musel oženiť, v opačnom prípade platil pokutu v určenom množstve piva. Ak niekto cudzí doniesol na trh nový voz, vzal sa mu, predal, pričom 2/3 jeho hodnoty pripadlo mestu a 1/3 cechu. Na druhej strane sa však povoľovali predávať kolesá nazývané „fušáky“ a orné kolieska, ktoré nosili na trhy zamagurskí sedliaci. Sedenie cechu sa konalo každý štvrtrok, podľa artikulov tam mohli byť prítomní nielen majstri, ale aj tovariši a vdovy po majstroch. Majstri platili každý štvrtrok poplatok 4 groše, tovariši a vdovy polovicu. Cechové zvyky sa predvádzali ešte aj v roku 1867. Dňa 8. 1. 1867 „premiestňoval“ cechovú truhlicu z domu starého cechmajstra do domu nového slávnostným sprievodom. Voľba sa uskutočňovala raz za štyri roky. Na čele sprievodu kráčali dvaja tovariši v brnení, medzi nimi poskakoval učeň vo svetlom odeve, predstavujúci Eulenspiegela a šľahal bičikom raz jedného, raz druhého obrnenca. Za nimi kráčali traja tovariši so znakom kolesárskeho a podkúvačskeho cechu, ktorý pozostával z kolesa a veľkej podkovy – z jej koncov viseli tri a tri malé podkovičky. Nasledovali ich tovariši a majstri oboch remesiel. Za nimi išla hudba, potom tovariš s táckou, na ktorej niesol fľašu vína a sklenené poháre, ďalší tovariš niesol veľkú cínovú misu na polievku – dar pre manželku nového cechmajstra. Na konci šli dvaja tovariši nesúci cechovú truhlicu. Keď hudba prestala hrať, tovariš vzal pohár, pozdvihol ho, pripil na zdravie cisára, mešťanostu a mestskej rady, majstrov a tovarišov oboch remesiel, potom naplnil pohár vínom a vyhodil ho do výšky tak, aby sa pri páde rozbil na tisíc kúskov. Ten istý akt sa odohral pred domom mešťanostu, mestského kapitána a pred radnicou. Napokon sa v dome nového cechmajstra konalo malé pohostenie, potom sa všetci vybrali do hostinca na tanec, kde sa k nim pripojili aj ostatní obyvatelia mesta. Posledný takýto sprievod sa konal 8. 1. 1874, teda už po zrušení cechov“ (Baráthová 2012, s. 186-187)⁹.

⁹ BARÁTHOVÁ, Nora. História Kežmarku: do polovice 18. storočia. 2012.

125. výročie (1890)

Vznik tatarskej osady Vyšné Hágy

„Zárodkom terajšej liečebnej osady bol jednoposchodový turistický hotel s domácou a lacnou reštauráciou, dvanástimi izbami a spoločnou nocľahárňou. Roku 1890 ho dal vybudovať na poľane Hágy, asi tristo metrov nad dnešnými budovami batizovský statkár František Máriássy, keď skonštatoval, že od železničnej zastávky v Lučivnej smeruje

čoraz viac turistov k Batizovskému plesu a na Gerlachovský štít a dožaduje sa nocľahu v horárni na sever od Štôly. K záujmu o dlhšie pobyty prispel roku 1891 kúpeľný dom s ponukou kosodrevinových a limbových kúpeľov a s ďalšími ubytovacími možnosťami. O šesť rokov neskôr postavili tretí, luxusnejší hotel a turistov, nasmerovaných do susednej Velickej doliny, v značnej miere vystriedali zámožnejší rekonvalescenti. V rokoch 1897-1898 sa stal majiteľom háganských revírov pruský magnát Hohenhole, ktorý si vo Vyšných Hágoch vybudoval menší poľovnícky zámok. Od jeho dedičov kúpil roku 1928 celý tento komplex – aj s osadou Vyšné Hágy – vtedajší československý lesný erár. Stále pribúdanie tuberkulózných ochorení rozhodlo po dlhých a protichodných polemikách o liečebnom využití Vyšných Hágov. Realizáciu oddialila všeobecná hospodárska kríza a výstavbu modernej liečebne sťažili a spomalili politické udalosti na prahu druhej svetovej vojny. Sanatórium, ktoré malo byť pôvodne odovzdané k jubilejnému termínu 28. 10. 1938, dali do prevádzky až 1. 7. 1941, ale nie pod pôvodne navrhnutým názvom Masarykovo sanatórium. Projektantmi mohutného objektu boli architekti Kann a Libra. Staval ho Šašinka z Popradu. Stavebný materiál dodalo 42 firiem. Terénne úpravy si vyžiadali premiestnenie 75 000 m³ kameňov a zeme. Na vyšalovanie železobetónovej kostry použili 210 vagónov dosák. Na stavbu dovezli 800 vagónov betónu, 140 vagónov železa, 600 vagónov tehál, 120 000 m³ piesku a 15 000 m³ štrku. Celkové náklady prekročili 100 miliónov (vtedajších) korún. Na stavbe sa zamestnalo 700 robotníkov, dvaja utrpeli pracovné úrazy so smrteľnými následkami. Sanatórium v pôvodnom vlastníctve Robotníckej poisťovne bolo dlhý čas najväčším stredoeurópskym liečebným ústavom. V rokoch 1944-1945 plnila liečebňa aj funkciu vojenskej nemocnice a stala sa súčasťou komplexu Odborných liečebných ústavov tuberkulózy a respiračných chorôb vo Vysokých Tatrách. Aj keď Vyšné Hágy stratili už v štyridsiatich rokoch charakter turisticko-rekreačnej bázy, zachoval sa žltý značený chodník a pri Batizovskom plese nadväzuje na červeno vyznačenú Magistrálu, ktorou možno pokračovať k Popradskému a Štrbskému plesu či naopak, k Velickému plesu a odtiaľ sa vrátiť k trase elektrickej železnice v Tatranskej Polianke“ (Bohuš 2001, s. 7)¹⁰.

¹⁰ BOHUŠ, Ivan. Tatranské osady: 5. Vyšné Hágy. 2001.

110. výročie (1905)

Otvorenie Grandhotela Praha v Tatranskej Lomnici

„Tatranská Lomnica vznikla ako prvé tatranské stredisko vo vlastníctve uhorského štátu. Roku 1903 ju ministerstvo pôdohospodárstva prenajalo na tri desaťročia medzinárodnej spoločnosti lôžkových železničných vozňov Wagons Lits Cook so sídlom v Bruseli. Tatranskú Lomnicu spravoval v tom čase riaditeľ László Gerenday. Ten vybral aj miesto pre výstavbu Grandhotela. Hlavným projektantom bol renomovaný budapeštiansky architekt Quido Hoepfner, rodák zo Spišského Podhradia a pôvodný názov bol Nagyszálloda, t. j. veľký hotel. Robotníci odlesnili vyhladenú plochu už v jeseni 1903 a po zime sa pustili do základov. Hoepfnerovi, jeho spoločníkovi Gyorimu i levočskému stavbyvedúcemu Žigmundovi Kornhäuserovi záležalo na tom, aby sa na stavbe podieľali predovšetkým okolité, podtatranské firmy a pracovné sily. Celkom sa to nedarilo, lebo najschopnejší liptovskí a spišskí murári pracovali práve v Budapešti a zástupy zručných robotníkov odčerpalo zárobkové vysťahovalectvo do Francúzska a do Ameriky. Grandhotel bol prvou lomnickou budovou, v ktorej sa už pri výstavbe zavádzala elektroinštalácia a s predstihom telefonizácia, hoci telefónna ústredňa na pošte začala pracovať až roku 1906. Pomocní robotníci, muži i ženy, chodili na stavbu každodenne pešo, predovšetkým z Veľkej Lomnice, ale aj z Huncoviec a zo Starej Lesnej. Ľudia ručne miešali maltu a mladí chlapci a dievčatá nosili stavebný materiál po rebríkoch a lešeníach na vyššie podlažia. Na stavbe sa po prvýkrát v Uhorsku použila železobetónová konštrukcia. Prví hostia došli dňa 1. júla 1905, ale už v predvečer sa novinári a zástupcovia cestovných agentúr mali možnosť oboznámiť s interiérom novostavby a zúčastniť sa na odhalení pamätnej tabule v maďarskom jazyku na počesť projektantov Quida Hoepfnera a Gézu Gyoriho. Tabuľa bola až do roku 1919 umiestnená v hotelovej hale. Novinové správy vyzdvihovali vzhľadnú architektúru secesnej budovy, elegantné zariadenie i riešenie interiérov a široký výhľad z okien hotelových izieb i balkónov. Osobitne hodnotili komfort reštauračných služieb pre tristo stravníkov, atraktívny „american bar“, pohodlnú halu, konferenčnú miestnosť, čítareň a biliardovú herňu i malebné loggie. Svahy pod hotelom porastali pestré záhony chryzantém a astier, ruží a begónií. Pozornosť niektorých novinárov upútali technické novinky vo vykurovacom systéme budovy, moderné výťahy, najnovšie kuchynské pomôcky a stroje v hotelovom suteréne i skutočnosť, že vo všetkých izbách boli aj „izbové telegrafy“. V podstate to bola kombinácia zvončekových zariadení s domácimi telefónmi. V hoteli bola aj trafika, holičstvo a kaderníctvo a ešte pred zimou náležito vybavili požičovňu saní. Skoro všetci zamestnanci ovládali slovenčinu, nemčinu a maďarčinu. V dovtedajšom oblečení hotelových zamestnancov Tatranskej Lomnice prevládali štylizované úpravy ľudových odevov z podtatranských dedín a personál Grandhotela prešiel vlastne prvý na škrobený „svetový“ trend uniforiem hotelovo-reštauračného personálu. Ako kuriozitu spomínajú súveké novinové správy „nefalšovaného černocho v snehobieliom fraku, s ceruzou za uchom“, ktorý v prvých mesiacoch existencie Grandu obsluhoval hostí v hotelovej hale. Vedením hotela bol ako prvý poverený Jozef Marschall, dovtedy riaditeľ budapeštianskeho hotela K anglickej kráľovnej. Kolaudácia Grandu sa uskutočnila až v januári 1906, za účasti predstavenstva hlavnej správy spoločnosti Wagons Lits Cook“ (Bohuš 1995, s. 18-19)¹¹.

¹¹ BOHUŠ, Ivan. Ako sa „narodil“ lomnický Grandhotel Praha. 1995.

Grandhotel Praha v minulosti

Grandhotel Praha v súčasnosti

Zoznam bibliografických odkazov

BARÁTHOVÁ, Nora, Karin FÁBROVÁ, Marta KUČEROVÁ a Vladimír VRÁBLIK, 2012. *História Kežmarku: do polovice 18. storočia*. Kežmarok: Jadro. ISBN 978-80-89426-17-1.

BOHUŠ, Ivan. 1995. Ako sa „narodil“ lomnický Grandhotel Praha. In: *Tatry*. Roč. 44, č. 5, s. 18-19. ISSN 1335-6828.

BOHUŠ, Ivan. 1989. Kto bol kto v Poprade. In: *Poprad*. Roč. 11, č. 9, s. 13.

BOHUŠ, Ivan. 2001. Tatranské osady: 5. Vyšné Hágy. In: *Krásy Slovenska*. Roč. 78, č. 3-4. S. 7. ISSN 0323-0643.

CHOMA, Milan, 2007. *Jozef Maximilián Petzval a Otto Baltazár Petzval: významní matematici zo Spišskej Belej*. Kežmarok: Jadro. ISBN 978-80-969622-1-1.

KOLLÁROVÁ, Zuzana, Richard BEKESS, Magdaléna BEKESOVÁ, Jana KUŠNIRÁKOVÁ, Július MALIČKÝ, Božena MALOVCOVÁ, Daniela MLYNÁRČIKOVÁ a Peter ROTH, 2004. *Biografický slovník mesta Poprad*. Poprad: Mestský úrad. ISBN 80-969037-6-4.

KOLLÁROVÁ, Zuzana, 2006. *Spišská Belá*. Prešov: Universum. ISBN 80-89046-37-1.

MAŤOVČÍK, Augustín, Jozefína BALLOVÁ, Margita ĎUROVČÍKOVÁ, Emil KAČALA, Milan STRHAN, Jana KÁČEROVÁ, Mária ČERNÁ, Pavol PARENIČKA, Katarína SCHLENKEROVÁ, Jozef BŽOCH, DANA LACKOVÁ a Marián MINÁRIK, 1992. *Slovenský biografický slovník R-Š*. Martin: Matica slovenská. ISBN 80-7090-216-7.

MIHÓKOVÁ, Mária, 1995. *Slovník košických osobností 1848-1918*. Košice: Štátna vedecká knižnica. ISBN 80-85328-22-4.

RUSNÁKOVÁ, Ľuba a Monika ILLENČIKOVÁ, 2015. [online]. [2015-05-18]. Dostupné z: <http://www.bibliografickys.tym.sk/biograficky-slovník/index.php>

TIBENSKÝ, Ján, 1979. *Dejiny vedy a techniky na Slovensku*. Martin: Osveta.